

תת"ע 9620/10/20 - מדינת ישראל נגד קאזם היבי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 9620-10-20 מדינת ישראל נ' קאזם היבי
תיק חיצוני: 10155800435

לפני	כבוד השופט אור לרנר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	קאזם היבי

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם ביום 10.12.20.

לאחר עיון ושקילה נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

עיון באישור המסירה הקיים בתיק, מלמד כי זה נשלח לכתובתו הרשומה של המבקש (והוא אינו טוען אחרת, גם בתגובתו המשלימה), כאשר מדובר בכתובת מדויקת הכוללת מספר תא-דואר (זיהוי חד ערכי). אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש" ועליו חתימת עובד הדואר ותאריך המסירה. גם אם חסר שמו של עובד הדואר וחתימתו אנה ברורה לנאשם, אין בכך כדי לסתור את "חזקת המסירה" ולכל הפחות היה על הנאשם לעשות את הבירור הנדרש ברשות הדואר. יפים לעניין דבריו של כב' הש' צלקובניק בעפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"מאישור המסירה שהוצג, עולה כי ההזמנה לדין חזרה בציון "לא נדרש", והפרטים המצויינים באישור המסירה - תאריך ושם הדואר - גם אם מלוא הפרטים באישור לא מולאו, די היה בהם כדי לערוך בירור בדואר בקשר לנסיבות החזרת הדואר, ובירור זה לא נערך על ידי המערער".

כן ר' עפ"ת 25448-05-22 זיני נ' מדינת ישראל (14.6.22):

"אכן, כפי שטען הסנגור, באישור המסירה שהוגש לתיק חסרים תאריך, פרטי פקיד המסירה וחתימתו, ואולם לטעמי לא די בכך כדי לסתור את חזקת המסירה, זאת הגם שלא נעלם מעיניי כי ישנה פסיקה של בתי משפט אחרים, לרבות בתי משפט מחוזיים, הקובעת אחרת. בפסיקה רבה של בית המשפט העליון נקבע, כי אין בליקויים באישור המסירה כשלעצמם כדי לסתור את חזקת המסירה, וכי הנטל לסתור את חזקת המסירה מוטל על הנמען".

ואף רע"פ 5008/21 שמעון ביטון נ' מדינת ישראל (30.8.21):

"אמנם ישנה חשיבות רבה לציון פרטים מלאים באישור המסירה, אך על הטוען כי לא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת, ולא להסתפק בטענה כללית, כנטען במקרה דנן (ראו רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.8.2020))".

לאור האמור, אני קובע כי הנאשם לא הציג סיבה מוצדקת להיעדרותו מן הדיון.

לכך יש להוסיף כי פסק הדין נשלח לנאשם ביום 13.12.20 וחזר בציון "סרב לקבל הודבק" כשעליו מצוינים הכתובת המדויקת של הנאשם לרבות מספר תא דואר ואף תעודת זהות. בהתאם לאמור, נחשב הנאשם כמי שידע על פסק הדין במועד מסירה- 21.12.20 ובהתאם היה עליו להגיש בקשתו בסד הזמנים הקבוע בפקודה- 30 ימים (ר' סעיף 130(ח)). למותר לציון כי פרט לטענה כללית כי הנאשם לא ידע על פסק הדין, אין בבקשה התייחסות לאישור המסירה של פסק הדין.

גם בטענותיו של הנאשם באשר לכשלים ברישום הדו"ח אין כדי להצדיק הבקשה. ראשית, המדובר בכשלים נטענים שעניינים מהימנות השוטר האוכף. זאת הייתה עומדת למבחן אם היה מתנהל הליך אך בחירת הנאשם שלא להתייצב משמעה ויתור על טענות אלה. לשם ביטול הרשעת הנאשם דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעתו. לא כך הדבר בעניינו. יפים לעניין דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 18-04-36978-04 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראיות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

בנוסף, הנאשם כלל לא מבסס את טענותיו בדבר הכשלים הראייתיים (וכידוע טענות עובדתיות חייבים לבסס בראיות), מאחר והוא לא מצרף עותק מחומר הראיות (במקרה זה הדו"ח עצמו), על מנת שניתן יהיה לבחון את טענותיו בעניין. ר' בנושא זה, בשינויים המחויבים, עפ"ת 23-11-26770-11 מוחמד ג'ומעה (23.2.24).

מהטעמים האמורים, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ד אדר א' תשפ"ד, 23 פברואר 2024, בהעדר הצדדים.